

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У. 12686/13
15.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА

из _____, поднетој против Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, ради поништаја решења бр. 07-00-01671/1/2013-06 од 14.10.2013. године, у правној ствари доставе информација, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.01.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем у ставу првом диспозитива, по жалби тужиље поништено је решење Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности број 07-00-01671/2013-06 од 16.07.2013. године; ставом другим диспозитива, наложено је Првом основном суду у Београду, Савска 17а, да без одлагања, а најкасније у року од 5 дана од дана пријема овог решења, поступи по захтеву за остваривање права у вези са обрадом података о личности АА из _____, поднетом дана 29.03.2013. године и ставом трећем диспозитива, наведено је да о извршењу решења Први основни суд у Београду, обавестиће Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, у року од 7 дана од дана пријема овог решења.

Тужбом, поднетом овом суду дана 05.08.2013. године, и поднеском од 24.09.2013. године, тужила је оспорила законитост решења туженог органа бр. 07-00-01671/2013-06 од 16.07.2013. године, којим је одбијена жалба тужиље изјављена због непоступања у целости Првог основног суда у Београду, Савска 17а, по њеном захтеву за

остваривање права у вези са обрадом података о личности поднетим дана 29.03.2013. године. У тужби истиче да је оспорено решење донето уз погрешну примену закона и то члана 24. став 1. тачка 1., 3. и 4. Закона о управним споровима, и предложила да Управни суд наведено решење поништи и сам реши конкретну управну ствар у спору пуне јурисдикције.

У одговору на тужбу који је достављен суду, дана 22.10.2013. године, тужени орган је навео да је у међувремену, на основу одредбе члана 29. став 1. Закона о управним споровима, донео решење број 07-00-01671/1/2013-06 од 14.10.2013. године, којим је поништио своје решење од 16.07.2013. године и наложио Првом основном суду да без одлагања, а најкасније у року од 5 дана од дана пријема овог решења поступи по захтеву тужиље од 29.03.2013. године, о чему ће обавестити тужени орган у року од 7 дана од дана пријема новодонетог решења, и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решењем Управног суда 8 У.12686/13 од 05.11.2013. године, наложено је тужиљи да се у року од 15 дана од дана пријема овог решења изјасни да ли је задовољна новодонетим решењем туженог органа број 07-00-01671/1/2013-06 од 14.10.2013. године, или остаје при поднетој тужби и у ком обиму, односно да ли тужбу проширује и на нови акт.

Поступајући по налогу из решења Управног суда од 05.11.2013. године, тужиља се поднеском од 19.11.2013. године изјаснила да проширује тужбу и на нови акт туженог органа од 14.10.2013. године, те да новодонето решење Повереника побија због погрешне примене закона и то члана 24. став 1. тачка 3. и 4. Закона о управним споровима. Ово са разлога, што је Повереник по оцени тужиље био дужан да сагласно члану 40. став 2. Закона о заштити података о личности, изврши увид у податке, те да уколико утврди незаконитости у обради примени овлашћења из члана 56. став 2. тач. 1. и 3. наведеног закона, што није учинио, чиме је повредио правила поступка. Такође, Повереник је повредио и правила поступка када је занемарио начело утврђивања материјалне истине из члана 8. Закона о општем управном поступку, као и због тога што није савесно и брижљиво ценио све доказе приликом доношења одлуке, односно неке није уопште ценио. Пре свега, Повереник није извршио увид у списе предмета К.6748/10 Првог основног суда, како би се уверио да ли се у њему налазе тужиљини нарочито осетљиви подаци о личности. Предлаже суду да прибави списе предмета Првог основног суда број К.6748/10, закаже расправу, изведе предложене доказе, те да након одржане расправе укине оспорено решење у целости и сам реши управну ствар у смислу члана 43. став 5. Закона о управним споровима, јер руковалац неовлашћено обрађује тужиљине нарочито осетљиве податке о личности, која неовлашћена обрада јој причињава нематеријалну штету реметећи јој психички мир и равнотежу и тиме јој ствар јак

душевни бол, који је суштински, а и по ставу судске праксе ненадокнадив. Стога, тужила тражи од суда да донесе пресуду којом ће обавезати Први основни суд у Београду да прекине са обрадом нарочито осетљивих податка о личности тужиле у предмету К.6748/10 у складу са правом утврђеним у члану 22. став 1. и став 2. тачке 7. Закона о заштити података о личности.

Тужени орган је дана 23.12.2013. године, суду доставио и одговор на тужбу, након што је поднеском од 19.11. 2013. године, тужила проширила тужбу и на новодонето решење туженог органа, број 07-00-01671/1/2013-06 од 14.10.2013. године, са образложењем да је исто донето на основу погрешно и нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешном применом материјалног права. Тужени орган у одговору на тужбу понавља наводе из образложења оспореног решења и истиче да су неосновани наводи из поднеска тужиле. Наиме тужила у поднеску наводи да је незадовољна оспореним решењем Повереника у коме се истиче да: “одлука о брисању, прекиду и обустави обраде података о личности зависи од тога да ли руковалац уопште обрађује нарочито осетљиве податке, те уколико исте обрађује, тек у том случају се може испитати да ли су испуњени законом прописани услови за остваривање тих права”, јер по њеном мишљењу Руковалац података је на непосредан начин признао да обрађује њене личне податке, када је у обавештењу добијеном поводом поднетог захтева навео да је “предмет К-6748/10 изузет од увида супротне стране у конкретном поступку из разлога заштите података о личности тужиле”. Сходно томе, тужени орган у одговору истиче да су права на брисање података, као и прекид и привремену обуставу обраде података у смислу одредаба Закона о заштити података о личности, изведена права из права на обавештење, увид и копију података, односно могу се остварити након извршеног увида у податке чије се брисање, прекид и привремена обустава обраде података тражи. Како у конкретном случају Руковалац података није у законском року, у смислу одредбе члана 25. став 1. истог закона, издао тужили обавештење да ли у кривичном предмету К.бр. 6748/10, обрађује њене нарочито осетљиве податке и које конкретно податке обрађује и није одлучио у делу захтева за брисање података, то Повереник у односу на наведено обавештење “предмет К-6748/10 изузет од увида супротне стране у конкретном поступку из разлога заштите података о личности тужиле”, није могао да прихвати да је Руковалац одлучио о праву на прекид и обуставу података, него је оспореним решењем наложио Руковаоцу података да поступи по захтеву тужиле у целости. Имајући у виду наведено тужени предлаже да Управни суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у

смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је у поступку у коме није било повреда правила поступка донео оспорено решење од 14.10.2013. године, и у образложењу решења ценио све наводе жалбе, као и дао разлоге које прихвата и овај суд као правилне и на закону засноване.

Одредбом члана 25. став 1. Закона о заштити података о личности (“Службени гласник РС”, број 97/08, 104/09-др.закон, 68/12-одлука УС и 107/12), прописано је да је руковалац дужан да обавештење о поднетом захтеву изда без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од дана подношења, те да се обавештење даје у писменом облику, изузетно се може дати и усмено ако на то пристане подносилац, а одредбом члана 25. став 7. истог закона, прописано је да ако руковалац одбије захтев, о томе доноси решење са поуком о правном средству. Одредбом члана 26. став 1. Закона о заштити података о личности, прописано је да је руковалац дужан да одлучи о захтеву поводом извршеног увида, без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од дана подношења и да о одлуци обавести подносиоца захтева, а ставом 2. истог члана је прописано да када руковалац одбије захтев, у образложењу решења наводи разлоге за одбијање захтева, као и разлоге за дозвољеност обраде. Одредбом члана 39. став 3. Закона о заштити података о личности, прописано је да када поводом жалбе због недоношења одлуке по захтеву Повереник утврди да је жалба основана, решењем ће наложити руковоцу да у одређеном року поступи по захтеву.

Такође, одредбом члана 29. став 1. Закона о управним споровима, прописано је да ако тужени орган у току судског поступка донесе други акт којим се мења или поништава, управни акт против којег је управни спор покренут, као и ако у случају из члана 19. овог закона, накнадно донесе првостепенни односно другостепенни управни орган, поред тужиоца, тужени орган ће истовремено извести и суд.

У конкретном случају, правилно је Повереник у складу са одредбом члана 29. став 1. Закона о управним споровима, поново размотрио захтев тужиље од 29.03.2013. године, наводе жалбе, одговор на жалбу, као и имао у виду законске одредбе члана 25. став 1. и 7., и члан 26. став 1. Закона о заштити података о личности, те оценио да руковалац података није поступио у складу са наведеним чл. 25. и 26. Закона о заштити података о личности, јер тужиљи није у законском року издао обавештење о обради нарочито осетљивих података о личности, ближе наведен у захтеву, нити је пак донео решење о одбијању овог

дела захтева, нити је, уколико обрађује податке о личности тужиље, који су предмет њеног захтева, поступио у делу захтева за брисање, прекид и привремену обуставу обраде податка, које је право лица, на кога се подаци односе може остварити уз испуњење одређених услова прописаних чланом 22. Закона о заштити података о личности. Како руковалац података није оправдао разлоге непоступања по поднетом захтеву у целости, Повереник је у поступку по жалби, на основу члана 39. став 3. Закона о заштити података о личности, правилно по оцени суда, одлучио као у ставу другом диспозитива оспореног решења, односно наложио Првом основном суду у Београду да без одлагања, а најкасније у року од 5 дана од дана пријема оспореног решења поступи по захтеву за остваривање права у вези са обрадом података о личности тужиље, поднетом дана 29.03.2013. године. Такође, тужени орган је правилно ценио и наводе Првог основног суда у Београду из одговора на жалбу, да је поступљено у делу захтева којим је тужилца тражила да руковалац прекине и привремено обустави обраду нарочито осетљивих података који су садржани у списима предмета К.6748/10, на начин да је поступајући судија у парничном предмету П.број 3073/12, коме је здружен спис кривичног предмета, издала налог писарници да супротна страна у парничном поступку не може извршити увид у списе наведеног кривичног предмета, из разлога заштите података о личности тужиље, у смислу Закона о заштити података о личности, али наведено није могло да утиче на доношење другачије одлуке у овој управној ствари, јер руковалац није доставио доказ о томе. Такође, имајући у виду и чињеницу да су право на брисање података, као и прекид и привремену обуставу обраде податка у смислу одредаба Закона о заштити података о личности, изведена права из права на обавештење, увид и копију података, то је у конкретном случају правилно тужени орган оценио да није могуће испитати ни наводе жалбе да руковалац није поступио по захтеву у делу који се односи на брисање нарочито осетљивих података. Ово стога, јер да би одлука о томе да ли може удовољити захтеву за брисање, прекид и привремену обуставу обраде податка била ваљана, руковалац мора претходно да утврди да ли уопште обрађује нарочито осетљиве податке о тужилци, те уколико исте обрађује, испита да ли су испуњени законом прописани услови за брисање, прекид и привремену обуставу података, а што у конкретном случају руковалац није учинио.

Суд је ценио наводе изнете у тужби, па налази да они код наведеног чињеничног и правног стања ове управне ствари нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), Управни суд је нашао да су у конкретном случају,

стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, а имајући у виду да је оспорено решење правилно и на закону засновано.

Одлучујући о предлогу тужиље да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да исти није основан, јер је оспорено решење правилно и на закону засновано, те стога нису испуњени услови за његов поништај, па тиме ни за могућност да овај суд у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар.

Са изнетих разлога, Управни суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, па је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.01.2014. године, 8 У. 12686/13

Записничар
Ксенија Ивановић, с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић, с.р.

AJ

